

POZYTYW – NEGATYW IDA CHWOLES & RYSZARD BILAN

POZITYVAS – NEGATYVAS IDA CHWOLES IR

RICHARD BILAN POSITIVE – NEGATIVE IDA CHWOLES & RICHARD BILAN POSITIF – NEGATIF IDA CHWOLES & RICHARD BILAN POZITYW – NEGATYW IDA CHWOLES

IDA CHWOLES & RICHARD BILAN POSITIF – NEGATIF IDA CHWOLES & RICHARD BILAN POZITYW – NEGATYW IDA CHWOLES & RYSZARD BILAN

Pozityvas – negatyvas. Ida Chwoles ir Richard Bilan

ida chwoles **POSITIVE** **NEGATIVE** richard bilan

VILNIUS

LIETUVOS ŽYDŲ KULTŪROS IR TAPATYBĖS MUZIEJUS

RYSZARD BILAN POZITYVAS – NEGATYVAS IDA CHWOLES IR RICHARD BILAN POSITIVE – NEGATIVE

Pozityvas – negatyvas

Pozityvas – negatyvas, baltas – juodas, moteriškas – vyriškas, minkštas – kietas, efemeriškas – nuolatinis, materija – energija...

Priešingybių DARNA užpildo ir suformuoja pasaulį.

Iš SAŲEIKOS gimsta nauja energija. Visa energija. Ji yra VISKAS ir išjudina VISKĄ, nes juk PANTA RHEI, viskas teka.

Sąveika sukuria menininką / menininkę, ji suteikia jam / jai energijos, kad JIE galėtų kurti.

Įvairovė, susiliejami į VIENA, – nes paroda visada turi objektą, ji visada ko nors siekia... ji turi INTENCIJĄ, turi tikslą.

Ida Chwoles ir Richard Bilan

Juos vienija Lenkija, Prancūzija ir žydiškos šaknys, tačiau jų gyvenimo patirtis skirtinga.

Juos vienija meninės išraiškos poreikis, tačiau skiriasi jų kūrybos priemonės.

Juos sieja juoda ir balta, pozityvo ir negatyvo spalva, tačiau į pasaulį jie žvelgia kiekvienas savaip.

Parodą sudaro 45 Idos Chwoles fotografijos, atspausdintos ant audinio ir PVC plokščių, ir 38 Ričardo Bilano kūriniai: 8 tapybos akrilu ant drobės darbai, 17 audinių ir 13 papjė mašė skulptūrų.

Abiejų menininkų dėmesio centre yra žmogus – jo psichikos ir fizinė būklė, santykis su aplinka, įsijautimas į atliekamą vaidmenį.

Paroda liudija, kad nors pasaulyje nuo XX a. dominuoja fotografija, tapyba tebėra gyva, ir abi technikos gali be jokios trinties egzistuoti drauge net mažoje erdvėje.

Paroda taip pat aiškiai patvirtina, kaip šios meninės išraiškos priemonės, būdamos skirtingos, papildo viena kitą – drauge sukuria naują, žiūrovą įtraukiančią kokybę.

Paroda atskleidžia, kad tapytojas, naudodamas tik juodą ir baltą spalvą, gali užminti užuominą į pozityvą ir negatyvą, gaunamą ryškinant juostą. Skulptūros, savo forma, pavidalu ir atlikimo būdu besisiejančios su drobėse pavaizduotomis efemeriškomis žmonių figūromis, būdamos šalia, sustiprina meno įspūdį – tai tam tikra visuma, žiūrovo akyse sukurianti spektaklį.

Positive - Negative

Positive - negative, white - black, feminine - masculine, soft - hard, ephemeral - permanent, matter - energy...

The HARMONY of the opposite fills the world and constitutes it.

From the INFLUENCES a new energy is born. All of it. She is EVERYTHING and she sets EVERYTHING in motion, because, after all, PANTA RHEI.

She creates the artists, she energises her/he so that - THEY can create.

Diversity, melding into ONENESS - because an exhibition is always about something, aiming at something...it has INTENTION, it has purpose.

Ida Chwoles & Richard Bilan

They are united by Poland, France and their Jewish roots, but their life experiences are different

They are united by their need for artistic expression, but differ in the medium in which they create

They are connected by black and white, positive and negative, but have different perspectives on the world

The exhibition consists of 45 photographs by Ida Chwoles printed on fabric and PVC panels and 38 works by Richard Bilan (8 acrylics on canvas, 17 fabrics and 13 maché paper sculptures).

The focus of both artists is always the human being - his psycho-physical condition, his relationship to his environment, his embeddedness in the role he plays.

The exhibition shows that although photography has dominated the world since the 20th century, painting is still alive and both techniques can coexist in a small space without any friction.

The exhibition also makes it clear how these different, however, tools of artistic expression complement each other - at the same time creating new qualities for the viewer to imbibe.

It shows how the painter's use of only black and white can allude to obtaining the positive and negative in the process of developing film. The presence of the sculptures, corresponding in their form, shape and manner of execution with the ephemeral human figures from the canvases, reinforces the perception of art as a certain whole, which creates a spectacle in front of the viewer.

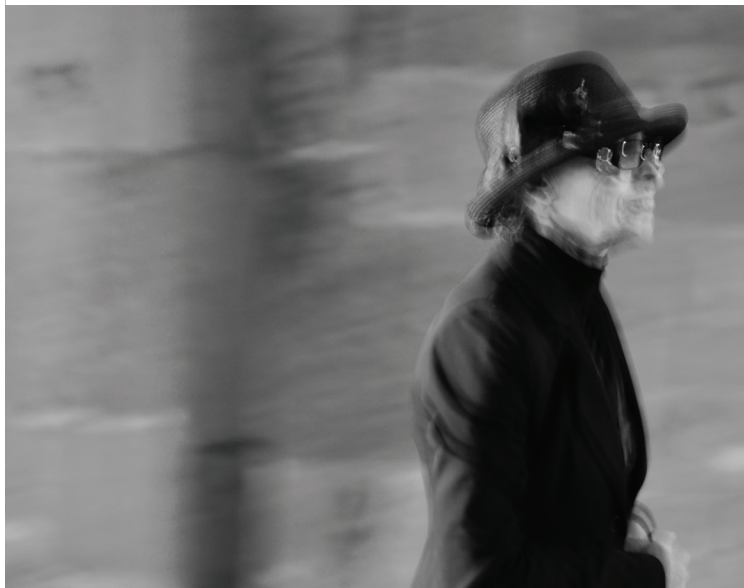
Žvelgiant į IDOS CHWOLES nuotraukas

Fotografija mūsų nebeveikia ir nebejaudina taip, kaip kadaise, kai atskleidavo Visatos ir sielos paslaptis. Pernelyg daug žmonių pernellyg daug fotografuoja, o tai, kaip lengvai tampama „fotografu“, yra viena iš šio laiko menininkų problemų. Kodėl? Todėl, kad fotografuoti tapo per paprasta – kiekvienas gali padaryti nuotrauką telefonu, o su juo nesiskiriame beveik niekada. Rezultatas? Milijonai, milijardai visiškai niekam tikusių nuotraukų, kuriose užfiksuotos visiškai niekam tikusios akimirkos, į kurias niekas niekada nežvilgtels ir apie kurias niekas nesusimąstys. Šis efektas yra laiko, kuriuo gyvename, ženklas, – laiko, kai nuvertinta gyvenimo prasmė ir tikslas. Tai jaučiama ne tik fotografijos, bet ir visų mūsų egzistencijos aspektų atžvilgiu. Viskas, ką darome, yra greita ir lengva; sekundės dalį tai suteikia malonumą ir pasimiršta. Išorinių pojūčių pasaulis nebeugdo, tik atima laiką. Žaidžiame kompiuteriu, žiūrime televizorių ir filmus, klausomės muzikos įrašų, tūkstančius kartų skambiname telefonu ir užsiimame, atrodytų, begaline beprasmiškų reikalų gausybe. Malonumas ir

laisvalaikis yra mūsų gyvenimo tikslas. Negana to, tapome labai užsispyrę ir nekantrūs – esame karšti sporto komandų sirgaliai, garbiname bevertes žiniasklaidos sukurtas asmenybes ir atkakliai sekame socialines tendencijas, surogatines temas, nors tie įrašai socialiniuose tinkluose mums svarbūs tik dėl to, kad paspaudžiam „patinka“ ar dėl panašių priežasčių. Manome, kad esame šis tas. Tačiau iš tikrųjų esame niekas ir nieko apie nieką neišma-

nome. Mums nebesvarbu niekas, kas svarbu; pamiršome, iš kur atėjome, ir beprasmiškai kažkur einame, nešdamiesi dulkes ir blizgučius. Ar mums tai rūpi? Žinoma, ne – kodėl turėtų rūpėti? Mūsų smegenys tuščios – ten vakuumas. Visa mūsų egzistencija yra vakuumas.

Kaip atsitiko, kad tiek daug žmonių prarado tikslą ir egzistencijos prasmę? Atsakymas paprastas: taip yra dėl didžiulės mokslo ir technologijų pažangos bei masinės gamybos. Mokslas – tai gamtos tyrinėjimas. Mokslinis domėjimasis patenkina pagrindinį žmogaus instinktą – smalsumą – ir kelia nuostabą dėl mus supančio pasaulio. Per pastaruosius 300 metų mokslinių tyrimų

rezultatai pranoko drąsiausias prognozes, kurias kas nors yra įmanęs pareikšti. Pasiekėme mokslinę utopiją, apie kurią svajojo didieji praeities mąstytojai, pavyzdžiui, Francis Baconas. Vis dėlto – ką ši utopija mums davė? Kur taika, harmonija ir ramybė? Kur mūsų pagarba ir susižavėjimas mokslininkais mąstytojais? Kur pagarba sau patiems? Kur „švelnus prisilietimas“ mūsų santykiuose su kitais?

Laimei, yra žmonių, kurie prieštarauja galiojančioms šiuolaikinio gyvenimo taisyklėms, tačiau išlaiko orumą, žmogiškumą ir kūrybingumą. Viena iš jų yra Ida Chwoles. Dar būdama maža mergaitė, ji aistringai domėjosi fotografija, kiek kuklesne už tą mediją, kuria disponavo jos senelis, dailininkas Rafaelis Chwolesas. Žiūrėjo į jo paveikslus, nutapytus toli nuo mylimo Vilniaus – nes tapyba gali atkurti atmintį, praeitį, užrakintą kilmės gėnuose, vaikystės kvapuose ir skoniuose, užpildyti spragas artimiausių žmonių liudijimais. Ji ne tapo – fotografuoja. Ir keliauja, nes fotografija „eina“ priešais tą, kuris laikydamas fotoaparatus griežtai ir negailestingai fiksuoja „čia ir dabar“, ir neturi jokių išankstinių nuostatų. Idos kelionės yra tarsi drobės gruntavimas tapytojui – jos sudaro sąlygas kurti, bet gerų nuotraukų negarantuoja. Nuotraukos yra kruopščiai apgalvotos kompozicijos, emocijų ir tyrinėjimų rezultatas. Ir objektai: žmonių veidai, figūros, judesys, susikaupimas, skubėjimas, smalsumas – viskas, kas atsiduria kadre ir sustingsta. Žmogus yra Idos pasaulio centre, jis laikomas tiesiog duotybe. Interpretaciją to, ką „pastebėjo“ jos fotoaparatas, ji palieka žiūrovo juslinei patirčiai. Ar fotografuoti lengviau dėl to, kad nereikia mokytis, ar dėl tos pačios priežasties sunkiau, – juk estetikos ar piešimo pamokose neįmanoma išmokyti perprasti tai, kas svarbu vertinant savo emocijas.

Šiandien galime matyti šių kelionių ir susižavėjimų rezultatus. Parodai Ida pasiūlė seriją kruopščiai apgalvotų ir labai estetiškų fotografijų, kurios iš pirmo žvilgsnio atrodo atsitiktinės ir „negražios“, blogai apkarpytos ir nerimtai įreminotos, galbūt net peršviestos ir nepakankamai išryškintos. Vargu ar gali būti neteisingesnis vertinimas. Jos fotografijos asketiškos, be pertekliaus, jų nesistengiama pernelyg apdoroti, jos išraiškingos ir sutelktos į tai, kas svarbu. Jokių metaforų – tik forma ir objektas. Nevertinančios, nieko nepropaguojančios, jos yra subtiliai neutralios ir todėl universalios. Be ilgo pasiruošimo, bet su tinkamu apšvietimu, išlaukusi, ji kiekviename iš šių fotografinių vaizdų sukūrė kuo labiau į ją tenkinančią kompoziciją, o kartu ir istoriją, leidžiančią sutelkti dėmesį į bendrą temą: vienvetę nereikšmingų įvykių pasaulyje.

Jos fotografijose atsiskleidžia skaidri mintis ir pasaulio, kuriame gyvename, grožis. Ji pasiekė tobulumo ir dvasinio išsipildymo lygį, būdingą asmenybei, kuria tapo.

Meno kūriniai, kiek mes su jais bendraujame, įgyja visišką, absoliučią galią mums ir tam tikrus dalykus, įvykius, vertinimus paverčia savais dėl menininko vaizduotės galios. Tačiau menas turi būti savarankiškas, nepaisyti žiūrovų. Ida Chwoles kuria fotografijas sau, dalijasi jomis retai ir nenoriai. Ji gali egzistuoti ir be jų. Tačiau jose ji egzistuoja visapusiškai.

Looking at the photographs of IDA CHWOLES

Photography no longer moves and touches us as it once did when it revealed the mysteries of the universe and the soul. Too many people take too many photographs, and the ease with which one becomes a 'photographer' is one of the problems of today's artists. Why? Because photography has become too easy; anyone can take a picture with a phone that we hardly ever part with. The result? Millions and billions of completely useless images, capturing completely useless moments that no one will ever look at or think about. This effect is a sign of the times in which we live – times in which the essence and purpose of life has been trivialised. This is felt not only in relation to photography, but also in relation to all aspects of our existence. Everything we do is quick and easy; it gives pleasure for a split second and is forgotten. The world of external sensations is no longer enriching and merely occupies time. We play on the computer, watch TV and films, listen to recorded music, make thousands of phone calls and engage in a seemingly endless variety of meaningless affairs. Pleasure and leisure are the purpose of our lives. What's more, we have become very stubborn and impatient – we are fervent supporters of sports teams, idolise worthless individuals created by the media and obsessively follow social trends, proxy issues that have click and like value for us. We think we are somebody. In reality, however, we are nobody and know nothing about anything. We don't care about anything important anymore; we have forgotten where we came from and we are mindlessly going somewhere carrying dust and glitter with us. Do we care? Of course not – why should we? Our brain is empty – it is a vacuum. Our whole existence is a vacuum.

ida chwoles

How is it that so many people have lost their purpose and meaning of existence? The answer is simple – it is because of the enormous advances in science and technology and mass production techniques. Science is the study of nature. Scientific interest satisfies man's most basic instinct – curiosity and amazement about the world around us. Over the past 300 years, the results of scientific research have exceeded the boldest predictions anyone could have made. We have reached the scientific 'utopia' dreamt of by the great thinkers of the past, such as Francis Bacon. And yet – what has this utopia given us? Where is the peace, harmony and tranquillity? Where is our respect and admiration for scientific thinkers? Where is the respect for ourselves? Where is the 'gentle touch' in our relationships with others?

Fortunately, there are individuals who go against the current rules of modern life while retaining their dignity, humanity and creativity. One such individual is Ida Chwoles. Even as a young girl, she was passionate about photography, how much more modest than the medium her grandfather, Rafał Chwoles the painter, had at his disposal. She looked at his paintings painted far away from her beloved Vilnius, because painting can recreate memory, the past locked in the genes of origin, in the smells and tastes of childhood, filling in the gaps with the testimony of those closest to her. She does not paint – she photographs. And she travels, because photography „goes” in front of the one who holds the camera and notes the „here and now” starkly and ruthlessly, and there is no subject to order. Ida's travels are like priming a painter's canvas – they prepare you to create, but do not guarantee good photographs. These are the result of carefully considered composition and emotion, and exploration. And subjects: human faces, figures, movement, concentration, haste, curiosity – anything that finds its way into the frame and freezes. Man is at the centre of Ida's world and man is taken for granted. She leaves the interpretation of what her camera has 'spotted' to the sensory experience of the viewer. Whether photography is made easier by the fact that it does not require study, or more difficult for the same reason, because noticing what is important for determining one's own emotions cannot be learned in aesthetics or drawing classes.

Today we can see the results of these journeys and fascinations. For the exhibition, Ida has offered a series of carefully considered and highly aesthetic photographs, which at first glance seem haphazard and 'ugly', badly cropped and insecurely framed, perhaps even overexposed and underdeveloped. Nothing could be further from the truth in such thinking. Her photographs are economical, without excess, without overproduction, expressive and focused on what is important. No metaphors – just form and subject. Without judgement, without advocating anything, they are sublimely neutral and therefore universal. Without lengthy preparation, but with the right lighting, 'waited for', she has achieved in each of these image-photographs the most satisfying composition possible, and at the same time a story that allows the focus on a common theme: loneliness in a world of insignificant events.

Her photographs show a purity of mind and an appreciation of the beauty of the world we live in. She has reached a level of perfection and spiritual fulfilment characteristic of the individual she has become.

Works of art, insofar as we engage with them, gain total, absolute power over us and make certain things, events, judgements our own through the power of the artist's imagination. But art must be self-sufficient without having to look at the audience. Ida Chwoles creates photographs for herself, sharing them rarely and reluctantly. She can exist without them. But in them she exists more fully.

Ričardas Bilanas. Tapyba tebėra gyva

„Tapyba mirė“, – 1839 m. pareiškė prancūzų tapytojas Paulis Delaroche'as, pamatęs pirmojo fotografijos būdo – dagerotipijos – teikiamas galimybes. Visgi tai buvo perdėtas nuogaustavimas, nes susiklosčius fotografijos ir dailės bendrabūviui, ši neprarado nei savo spindesio, nei savo svarbos žmogaus gyvenime, maža to – labai daug įgijo. Tačiau gera tapyba šiandien neabejotinai tapo dar didesne prabanga nei ankstesniais laikais.

Gali atrodyti, kad visagalių skaitmeninių medijų pasaulyje tradicinė dailė nebėra „madinga“, bet Ričardo Bilano kūryba liudija, kad šis žanras būtinas norint įgyti tam tikrą pusiausvyrą, nes apsupti šiuolaikinių technologijų ir dažniausiai neaiškaus, technikos ir temų atžvilgiu sudėtingo šiuolaikinio meno, pasąmoningai ilgamės kūrinii, sukurtų dailininko rankų ir liudijančių jo meistriystę. Kaip žiūrovai trokštame patirti tiesą apie kitą žmogų, tiesą, kurią gali suvokti tik nepaprastai jautrumo ir įžvalgumo žmogus. Visas šias savybes galima rasti nepaprastai įvairiapusio menininko Ričardo Bilano darbuose – pristatomi kūriniai yra viena iš daugelio jo meninės raiškos formų; be to, jis kuria grafiką (medžio raizinius, ofortus), piešia, fotografuoja, rašo prozos ir poezijos kūrinius. Svarbu tai, kad menininkas lengvai laviruoja tarp šių meno sričių – jo darbuose formos susipina: piešiniuose, medžio raiziniuose ir ofortuose sublimuotos figūros nugrimzta arba ištirpsta tirštoje tapybos materijoje ir materializuojasi skulptūrose.

Bilano kūryba kyla iš nuolatinio gyvenimo patirčių sluoksniavimosi ir susipynimo. Prisidengęs pasakiškomis, efemeriškomis, vaikų piešinius primenančiomis formomis ir pavidalais, menininkas atskleidžia žiūrovui praeities demonus: personažus, vietas, įvykius, kurie jo psichikoje išgraužė labirinto koridorius – jais keliauja naujų gyvenimo pojūčių ir patirčių nuolat perkuriamos mintys. Regis, kiekvieną naują patirtį ar meninę viziją menininko galvoje filtruoja kūrybos procesui vadovaujantis vidinis vaikas. Vykstant šiam procesui dažnai tenka tramdyti sunkius išgyvenimus ir emocijas, o visa tai patiriant ir perkeliant į konkrečias menines formas ištinka apsivalymo ir susitaikymo su baimėmis ir nerimu akimirka – įgiję konkretų vizualinį pavidalą baimės ir nerimas ištirpsta. Viena svarbiausių Bilano vaikystės patirčių ir prisiminimų buvo cirkas – jo magiškas pasaulis skleidžiasi menininko darbuose. Iš beformių dažų lašų, užtėkštų ant audinio / drobės, jis kuria mikroskopines figūreles, kurios nupieštos tampa iš dalies atsitiktinumo, iš dalies menininko vizijos ir jo vaizduotės kūriniais. Erdvėje

sustingusios fantasmagoriškos būtybės sudaro mikrokosmus ir kiekviena pasakoja vis kitokią istoriją. Dažnai tos istorijos ne išgalvotos pirmojo fotografijos būdo – , bet kadaise užfiksuotos ar įsimintos dailininko vaikystės vaizduotėje, jos nuolat pasikartoja sapnuose ir prisiminimuose ir dabar, jau subrendusiam menininkui – o jis nesigėdija savo vaikystės, priešingai, rūpestingai ir su didele pagarba ją puoselėja, ir šis unikalus bruožas sulig kiekvienu kūrinium vis akivaizdžiau tampa jo vizitine kortele.

Skulptūros – itin trapios ir įmantrios figūros, personažai ir lėlės – sukonstruotos iš papjė mašė, pastatytos ant medinių postamentų. Forma ir pavidalu jos primena mažus žmogeliukus – jie prieš akimirką atsirado Bilano akriliniuose paveiksluose, o dabar gyvens parodos erdvėje ir vaidins savo rafinuotą teatrą. O galbūt žmogeliukai tik ketina įžengti į paveikslo sceną, gal jie buvo tik menininko modeliai? Tai tarsi iš cirko, vaikų žaidimų ar pasakų pasaulio ištrauktos, iš vaizduotės gelmės gimusios figūros, kurias dailininkas materializavo naudodamas subtilių gipso, popieriaus ir klijų medžiagą. Šios nepriekaištingai baltos figūros yra dichotomijos šaltinis. Jų baltumas ir rachitiški, ploni, netaisyklingi pavidalai sukuria statulos, atsainumo ir didingumo įspūdį; kartu jų trapi materija ir forma prieštarauja šioms savybėms.

Bilanas kūryboje yra ištikimas sau ir kaip žmogus, ir kaip menininkas. Jis pats kartoja, kad būdamas menininku privalai nuolat atgimti iš naujo. Jis priklauso tai menininkų kartai, kurių menui perprasti nereikia kūrėjo konteksto, nes jiedu yra tapatūs; tai menas, kalbantis apie asmenį, apie jį sukūrusio žmogaus pasaulio matymo būdą, kitaip nei įvairių srovių menininkų kūryba, kuri be autokomentarų nefunkcionuoja, tampa nesuprantama, netenka galios kalbėti, virsta tuščiu kiautu. Bilanas nuolat ieško naujų išraiškos formų, stebina žiūrovą ir nesileidžia įspraudžiamas į rėmus.

Beveik nuo pat pradžių jo kūryba eina daugybe kelių, ir kiekvienas kelias yra vienodai svarbus ir vertingas. Didžiąją dalį savo itin turtingos kūrybos dailininkas padovanojo Torunės universiteto muziejui.

Richard Bilan. Painting still alive

'Painting is dead' – stated the French painter Paul Delaroche in 1839, after seeing the possibilities offered by the daguerreotype, the first type of photography. However, this was an overly exuberant fear, because art, as a result of its co-existence with photography, has not only not lost a single ray of its brilliance, has not lost any of its importance in human life, but has gained a great deal. The fact is, however, that good painting has become even more of a luxury today than it was in former times.

It might seem that in a world of ubiquitous digital media, traditional art is no longer 'fashionable', but communing with Richard Bilan's work shows how necessary it is for a certain balance, because surrounded by modern technology and usually obscure, technically and thematically complicated contemporary art, we subconsciously yearn for works that have come out of the artist's hand and have all the hallmarks of the craftsmanship inherent in a particular artist. As viewers, we long to experience the truth about another human being, a truth that can only be grasped by someone with extraordinary sensitivity and perceptiveness. All these qualities can be found in the works of Richard Bilan, who is an extremely versatile artist, and the presented works are one of his many forms of artistic expression; he is also preoccupied with printmaking (woodcut, etching), drawing, photography, prose and poetry. What is important is that the artist easily manoeuvres between these fields of art – in his works, one can see the mutual permeation of forms – the figures sublimated in his drawings, woodcuts and etchings sink or dissolve in the dense matter of painting and materialise in his sculptures.

Bilan's art is the layering and interpenetration of successive life experiences. Under the guise of fairy-tale, ephemeral forms and shapes reminiscent of a child's art, the artist reveals to the viewer the demons of the past – characters, places, events that have hollowed out labyrinthine corridors in his psyche, for travelling thoughts constantly processed by new sensations and experiences of life. It seems as if each new experience or artistic vision is filtered in the artist's mind by an inner child who 'manages' the creative process. This process often involves the taming of difficult experiences and emotions, and with their extraction and transposition into specific artistic forms, there is a moment of purification and reconciliation with inner anxieties and fears, which, by giving them a concrete visual form, melt away.

One of Bilan's most important childhood experiences and memories was the circus, whose magical world is present in the artist's works. He creates microscopic figures out of shapeless drops of paint thrown unchecked onto fabric/canvas, which, drawn out, become partly the work of chance and partly the artist's vision and the work of his imagination. The phantasmagorical creatures frozen in space form microcosms, each telling a different story. These are often stories that are not at all imaginary, but captured or remembered by the artist in his

childhood imagination, constantly recurring in dreams and in the memories of the now mature artist, who is not ashamed of his own childhood, but who nurtures it in himself with care and great reverence, and makes this unique feature his trademark with each successive work.

The sculptures – extremely fragile and fanciful figures, characters and puppets constructed from papier-mâché, set on wooden plinths. They resemble, in shape and form, the little people who 'emerged' from Bilan's acrylic paintings a moment ago and will now 'live' in the exhibition space and perform their elaborate theatre. Perhaps, however, they are just 'preparing' to enter the scene of the painting, or perhaps they were mere models for the artist? They are figures taken out as if from the world of the circus, children's games or fairy tales, born of a deep imagination, which the artist materialised in the delicate substance of plaster, paper and adhesives. These pristine white figures are a source of dichotomy. Their whiteness and rachitic, slim, stick-like shapes give the impression of statuary, aloofness and sublimity; at the same time, their fragile matter and form contradict these qualities.

Bilan is true in his art both as a human being and as an artist. He himself reiterates that to be an artist is to be constantly reborn. He belongs to that generation of artists whose art does not need to be contextualised with its creator, because it is identical to him; it is art that speaks about a person, about the way the creator sees the world, unlike artists of various currents whose art does not function without self-commentary, becoming incomprehensible, devoid of the power to 'speak', an artistic empty shell. Bilan is an artist constantly looking for new forms of expression, surprising the viewer and refusing to be pigeonholed. His oeuvre runs along many paths almost from the beginning, and each path has equal importance and value. The artist has donated most of his extremely rich oeuvre to the University Museum in Toruń.

Paroda veikia/Exhibition open: 6.09.2024 – 2.12.2024
LIETUVOS ŽYDŲ KULTŪROS IR TAPATYBĖS MUZIEJUS
Pylimo gatvė 4A, LT-01117, Vilnius

parodos kuratorius/curator

Kasia Moskata

grafinis dizainas/graphic design

Anna Paula Szmeichel

bendradarbiavimas/collaboration

Ewa Jabłońska, Mirosław A. Supruniuk

koordinatorius/coordinator

Aivaras Poška

ISBN: 978-83-961924-70-9

UNIWERSYTET
MIKOŁAJA KOPERNIKA
W TORUNIU

